

at hvor Præsten vil ene gøre alt det aandelige arbejde i en Menighed, der bliver ikke meget gjort, men hvor Præst og Menighed staar sammen om at fremme det aandelige Arbejde i Menigheden, der kan udrettes meget, og det samme, tror jeg, vil gælde for Sammenslutningsarbejdet. Det vil sikkert være godt, om Menigheden vil tage Sammenslutningsspørgsmaalet op til Forhandling ved Menighedsmøderne og Aarssmøder, naar der skal vælges Delegater til Samfundets Aarssmøde. Jeg haaber, at Forhandling om Sammenslutning vil føre til, at Aarssmøderne vælger Fællesudvalg til at gøre et forberedende Arbejde for en Sammenslutning af de to danske, lutheriske Kirkesamfund.

Jens P. Jensen.
Emunclaw, Wash., Jan. 22., 1918.

En Baastand.

Atter blev jeg mindet om en Baastand, som jeg før har set fremfat. Det var i Bist. N. M. Andersens Bemærkninger i „Danferen“ til Pastor Nordentofts Artikel om Sammenslutning. — Det var om Sproget. — Hvad jeg vil skrive er ikke for at tørse Længslen paa Engell. — Slet ikke. — Jeg mener, at Livet og Udviklingen vil afgøre dette Spørgsmaal, simpelt hen. — Ingen behøver at tæbe Sovedet for hverken at fremfinde Bruugen af engell. — eller for at holde det tilbage. — Den naturlige Udvikling vil, som alt sagt, afgøre denne Sag for os. — Jeg ved, at Engell vil en Gang blive mine Efterkommers Sprog, og det er selvfølgelig, om min Efterfølgert skal blive boende i dette Land. — I Tidens Løb er jeg selv kommen til at holde af det engellske Sprog, og som amerikaner Vorger har jeg mit Hjem her, og Amerika er mine Børns Fødeland, som de elsker og begehjret for. — De kommer jo frem, naar Børnene begynder at vokse til og blive store. — Men det var Baastanden. — N. M. A. skriver om os som ere Inderdandere, „at vore Børns Hjertesprog er engell., fordi deres Skolesprog og Undervisningsprog er engell.“ Ontrent saadan.

Derfor den Baastand er rigtig, at vi danskfødte, indvandrede Menneskers Børn — har Engell til deres Hjertesprog, saa er vi ontrent forsvundet stillede, — som deres Forældre. — Jeg mener akkurat, hvad jeg siger. Grunden til mit Udtryk ligger for mig meget dybere, end Hensynet til Dansk eller Engell — i og for sig — eller hvilket andet Sprog vi vil nævne. — Derfor den Baastand er sandt, at mit Barn har faaet et andet Hjertesprog end det, som er mit eget, det være fransk, spansk, engell. eller hvilket andet, da er nemlig mit Barn gledet fra mig og bleven en fremmed. — Sig at det er haartrukket sagt, lige meget. — Da er vor Stilling som Fader eller Moder en forsvundet Stilling, thi vi har mistet det vigtigste vore Middel, hvormed vi kunde naa vort Børns Hjerter. — For den som tænker dybt nok, vel at mærke, vil det blive Landsforterelse og Bitterhed. — For den overfladiske gør hverken det eller meget andet nogen Forskel, thi de har ingen Indflydelse paa deres Børn alligevel.

Har mit Barn faaet et andet Hjertesprog end mit, da betyder det, at jeg maas i Grunden overlade mit Børns aandelige Udvikling og Paavirkning til den fremmede! Ikke sandt? — Thi jeg er affaarven fra i det dybe Hjertesprog, som er mit, at paavirke mit Barn. —

Va, hvor unaturligt. — Og alt, hvad der er unaturligt, det hævner sig, før eller senere. — Og at en Fader og en Moder ikke kan tale sit Hjertesprog til sit Barn, saa det finder Fortsaættelse og — Hinger igen der inde i Barnehjertet, — det er sandelig unaturligt. — Det er forsvundet af en anden Grund, det er nemlig den mest forferdelige Falliterklæring for det Hjem og dets Paavirkning — som tænkes kan. — Thi Hjertesproget det dannes sandelig i Hjemmet, det sande og rette Hjem, ved Faders

og Moders Paavirkning, — og ikke som N. M. A. skriver i Skolen og ved fremmedes Undervisning. — Hvad er dog naturligere, end at en Fader og Moder taler til sit lille Barn fra Begyndelsen, for det kan hvare eller tale, i sit eget Hjertesprog! — Er det ikke mit Hød og Mød, og skulde jeg bruge et Sprog til mit lille Barn, som er mit inderste Hjerteliv fremmed? Skulde jeg ikke fra Dag til Dag tale til det under dets Udvikling og Opvækst fra min Sjæls Dyb, og vise det alt det skønne og herlige baade i Haandens og Møndens Berden, saa vidt det var kommen og kunde fatte det? —

Skulde da det ikke præge og sætte sit Stempel i Barnets Hjerter, saa det vil forstaa og tale mit Hjertesprog. — Na, vist saa. — Men jeg skal give N. M. A. Ret i, at der er desværre mange, mange Hjem, baade i Præstehjem og andre, hvor man havde saa uendelig lidt Magt og Indflydelse over Barnets Hjerteliv, — at en Maaned eller to i Skolen, hvor Sproget var et andet end Hjemmets, var nok til at tage Barnet fangen og for sig selv gøre det sprogligt fremmed for Forældrene.

Men jeg gentager det, det er en forfærdelig Falliterklæring for dit Hjem og de Forældres Indflydelse. Ikke er jeg blind for, at i mange, mange Hjem, havde man saa trænge Raar og saa megen Skid, under Børnens Opvækst, at der var liden Aar Tilid til at befæstigge sig med dem. — Det kan forklare meget, man ser omkring sig, — og undskyldte en hel Del. —

Men Baastanden er ikke rigtig. Der er nemlig ikke Tale om et afsluttet enten — eller, angaaende Dansk og Engell som Hjertesprog, — for vore Børn. — I det Hjem, hvor Forældrene har faaet Raade og Bisdøm fra Herren over for dette uendelige vigtige Spørgsmaal, der gælder der et baade — o. g. — for disse to Sprog — for den Inderdandedes Børn. — Anderledes kan jeg ikke forklare mig det. — Der er da, Gud være lovet, Hjem, hvor Forældrene er i fuld og hel Hjertesforstaelse med Børnene, naar de taler til dem i deres eget, Forældrenes, Sprog. — Der er ogsaa mange af dem. — Samtidig med, at man kan se dette og møde disse Børn, ser man, at de samme Børn kan være enstaaende dygtige i den engellske eller rettere amerikanske Skole. —

Jeg kan se med mine egne Børn, de elsker sandelig det engellske Sprog, og det kunde da aldrig falde mig ind at være saa dum ikke at være glad ved det, og hjælpe dem frem i amerikansk Uddannelsesbaade i „Highschool“ og paa Universitetet, om Gud vil. Det er slet ikke dette i nogen Maade at hindre eller hæmme her, selv om jeg kunde. — Men kun denne Baastand, at Børnene nødvendigtvis faar et andet Hjertesprog, end Forældrene, naar disse er Inderdandere, det er det, som jeg protesterer imod. — I alt Fald er jeg uendelig taknemlig til min Gud, at jeg kan tale til mine Børn i mit Hjertesprog baade om de hellige og evige Ting, saavel som de dagligdage, og finde Hjertesforstaelse, baade hos den ældste af dem, og ned til den yngste.

D. R. Olsen.
Oakland, Cal., Januar 1918.

Til Jovna Kredsens Søndagskolearbejdere.

Det er med Sorg, jeg i Dag maa befandtgøre, at vort Søndagskolemøde ikke kan afholdes i Cedar Falls til den bestemte Tid. — Det er Kulmangelen, der gør Udslaget. Cedar Falls' Skoler er lukkede, og der er en Mulighed for at Kirkerne ogsaa lukkes. Bruugen af Kirkerne er allerede indskrænket til det mindst mulige. — Det er vort Naab at kunne holde Mødet senere, naar det bliver varmere.

Vi herbed bede dem, der lovede at prædike eller indlede Emner, at holde sig rede til at være med og tage Del, naar den Tid kommer, vi kan holde Mødet.
Med kærlig Giften,
N. P. Clemensen.
West Branch, 2. Febr. 1918.

„Protest“ angaaende det tilhørende Aarssmøde.

Da jeg kom ind forleden Aften, sagde min Hustru: „Men hvad er det dog for Brøl, som Prof. P. S. Vig skriver i den sidste „Danfer“? Jeg troede, at en Mand var en Mand, og et Ord var et Ord. Derfor kan man forsætte en Bedragt fra Aarssmødet, er der saa nogen af dem gyldige?“

Da jeg begynde at læse den lange Indledning, troede jeg næsten, at Artiklen havde faaet en fejlagtig Doverskrift, men saa kom det da. Jeg kunde ikke frigøre mig for den Tanke, at North Dakota var god nok, naar der skal ofres, men ellers — pyt! Sidste Gang, vi skulde have Aarssmøde, var det jo galdt at tage Samfundets Sager op til N. D. og forhandle, men denne Gang bliver det endnu værre, thi da bliver det vist ogsaa De forenede Staters Sager.

Kun nogle saa Bemærkninger.
1. Den gamle og den nye Tid. Ja, det blev jo vedtaget i den gamle 1917, og nu er vi i 1918. Men vi her oppe har da ellers ikke mærket, at der er nogen særlig Forandring, hvad Tiden angaar, saa derjom man sukker endnu at døle lidt i den gamle Tid, saa kom herop til Aarssmøde. Jeg mener nu, at naar der tales om en gammel og en ny Tid, ligger der mere end 345 Dage imellem.

2. Nabningstale paa Engell. Maasse, men sæt nu, at der var ikke en eneste, som ikke kunde forstaa Dansk, og vi ved, at der er mange, som kun kan forstaa Dansk, hvad saa? Jeg haaber dog virkelig, at De forenede Staters Guvernemænd endnu har saa megen ærlig kristelig Sans, at den kan se, at naar den forenede danske ev. l. Kirke eller andre Kirkesamfund holder Aarssmøde, de da tillader os at bruge vort Modersmaal, særlig da det ikke er et fjendeligt Sprog.

3. Forhandling paa Engell. Mon det er Meningen? da bliver det næsten værre her end derhjemme i Sønderjylland, thi der kan man dog endnu baade tænke, tale og holde Møder paa Dansk. Man sagde der hjemme at Hjemme-Byfjerne (Danst-Tyffere) var altid de værdie, og man kunde altid fende dem paa deres lange Oversteeg; saa da jeg læste om alt det engellske baade Tale, Forhandlinger og Patriotisme, slog den Tanke ned i mig: „Mon der ikke skulde staa en Hjemme-Americaner som en Slags Embudsmand bag ved det hele, som gerne vilde have lidt Ros hos Autoriteterne.“

4. Lokal. Hvilket prægtigt Ord. Men hvor skules der dog mange Halskæder, Dumheder og Narrestreger bag din Nyg.

Mon ikke vi heroppe skulde være ligefaa loyale, som man er for Eks. i Blair. Jeg har hørt om nogle Studenter fra Omaha, som da de skulde „enkelt“ i Omaha, snusede at saa en Plads, hvor der ikke var Hare paa Hænder; lad os ikke glemme, at Begjistring er ikke det samme som Loyalitet.

5. Dette her med det onde, — og sky ondt Skin, ja det forstaaer jeg nu ikke, og saa har jeg heller ikke ondt af det, men kanse jeg er af de ensfoldige.

Endnu eet: Der findes ikke mindre end 3 Steder i samme Nummer af „Danferen“, hvor Aarssmødet omtales. Værst er det dog, at man forhandler ved Menighedsføde om at indbyde til Aarssmøde. Selvfølgelig! Derforuden kan man jo nok læse mellem Linierne i alle de Stykker, som er dikteret i Blair, at der oparbejdes Stening for at sparare N. Daf. Aarssmødet for fælsk at afholde det i Blair, Neb.

Jeg har ofte tænkt: Hvor ædelmodig Befolningen i California dog var, da Aarssmødet blev dem nægtet; skont uimodvillig med Retten paa deres Side hørte man dog meget lidt Misforstaaelse i Vladens.

Nu ja, naar vi ikke Aarssmødet, har vi da alligevel givet et Brøl fra os, og siger „never more.“

I. S. M. o. o. s., Norma, N. Daf.
*) „Danferen“s Red. opfattede Prof. Vig ganske ligefrem, at han

personlig helst vilde rejse til N. Daf. til Aarssmøde, men hans Syn paa Tidens ejendommelige Krav tage Prof. Vigs Hensjilling — der stille den Tanke til Overvejelse, om det ikke var rigtigere at saa Aarssmødet paa et mere centralt Sted, hvor der kunde ventes større Repræsentation. Og vort Syn paa den Sag er hidtil uforandret.

Om man ellers forjød at „læse mellem Linierne“, saa burde man af Tilhysningen i „Df.“ have kunnet se, at Menigheden slet ikke havde befattet sig med den Sag, da der endog skulde 2/3 Stemmer til for at faa den op til Forhandling. Her har ikke engang været Stemning for at faa Aarssmødet i 1918. Tilhysningen var kommen udenfra, fra Maend, som ifølge deres Stilling var forpligtede til at rimeligvis var sendt dem samtidsmed, at den sendtes Df. til D-jentliggørelse — under alvorlig Overvejelse. Og hvad der er af særlig Væghning er, at det saa langt fra er Ringeagt for eller Modvillie mod N. Daf. Kreds, men har dragt den Tanke frem, men derimod Interesse for det hele Lands Vel.
Red.

Danmark

Helliggørelsesmøderne i Hellig Kors Kirke, København.

Den store Tilslutning til disse Møder viste sig ikke mindst derved, at der den 30. Nov. Kl. 10 til Albert Rundes Vibeltide over Profeten Hagai var mødt ikke mindre end 700 Tilhørere, som ogsaa mødte til Mødet Kl. 2, hvor Kontorchef E. Sivertsen talte om „Som nyudsøgte Børn“, 1. Pet. 2, 2.

Til Aftenmødet var selvfølgelig hver Plads optaget. I Stedet for Biskop Oienfeld, som skulde have indledet, indledede Pastor Westergaard med at minde om Jesu gudvillete og gublige Menneskeliv, som er Guds Børns store og herlige Forbilleder, men mere end det: Vi er ved ham løskøbt fra vor forrige Færd til nye Mennesker.

Albert Rundes Emne om Aftenen var „Som lydige Børn“, 1. Pet. 1, 14.

Her tales om Guds Børns Lydigbed mod Gud som deres Fader. Guds Billie er os aabenbaret i Guds Ord, for at vi skal vandre i og leve i et helligt Liv. Helligbed er ikke nødvendigvis for nogle og ikke for andre, nej, uden Helligbed skal ingen se Gud. Hebr. 1,2 14. Alle, der vil til Himlen, maa være hellige, d. v. s. de maa være: 1) adskilte fra Verden, 2) renset i Jesu Kristi Blod fra Syndens Pletter, 3) overgivet helt til Gud. Helligbed er ingen Følelsessag, aldeles ikke, det er i dybeste Forstand Sjæleens Standpunkt overfor Gud. Det, Verden trænger til i Dag, er hellige Mennesker, som kender paa en Gang deres Naabar og deres Privilegium.

Næste Dag var der Vibeltid ved Runde Kl. 10, Kl. 2 talte Pastor Prip om „Bøn“, og om Aftenen var Talerne Pastor Geismar og Runde om Emnet: „Som levende Stene“, 1. Pet. 2, 5.

Tilslutningen til Møderne den 1. December var lige saa stor som orrige Dag.

Bed Vibeltimen Lørdag Formiddag affluttede Albert Runde Gennemgangen af Profeten Hagai, og om Eftermiddagen — da den rummelige Kirke var ontrent fyldt — fremdrog Pastor Prip Vonnens Betæudning ud fra Beretningen om Aaron og Hur i 2. Mof. 17, Slutn.

Lørdag Aften indledede Pastor Geismar, som fremhævede — ud fra 1. Pet. 2, 4—5 — at Møderne bestemmer Stenens Plads i Templet, og at vi ikke blot behøver store Piler, men ogsaa de mange enkelte levende Stene, for at være faadanne skal vi være „Guds lydige Børn“, og Løven: „Min Sjæl, lov Herren!“ maa frem i Hjerterne.

Albert Runde minde om, at et Kus af Stene ikke er helligt, om end det kan være os nok saa fært, men Guds Volig bygges af Levede Stene; Artiklen her er den levende Gud, „den gamle af Dage“, og de levende Stene skal

knuytes fast til „Hovedhjørnestenen“ og føjes til den ved Jesu Blod. Og en Dag er Bygningen færdig — af Raade, Raade og atter Raade. Det er ikke et Arbejde, som skal forfættes bestændig (Gal. 2, 4); en Dag skal Løstenen føres til og føjes ind, og saa er Guds Volig færdig. Bygningen er saa stærk, at den ikke kan overvindes; thi den hviler paa Hovedhjørnestenen (Matth. 16, 18).

Søndag Formiddag samledes man til Aftergang. Pastor Aage Westergaard holdt Skrifttalen ud fra Salm. 12, og de ca. 500 Aftergaerter bejæntes af Præsterne Westergaard, Prip, Brun og Schulten.

Til Mødet i Trinitatis Kirke

Om Eftermiddagen var Kirken ontrent fyldt af Maend. Pastor Ed. Geismar talte ud fra Hebr. 9, 27: „Det hør ethvert Menneske at dø, og derefter Dommen“, og Albert Runde ud fra Hebr. 3, 7—8: „I Dag, dersom I hører hans Røst, da forhærdter ikke eders Hjerter.“ Den sikreste Vej til Forhærdelse er, at man atter og atter bliver varmet op af Evangeliets Ord og derefter løst af Verden. Guds Røst lyder ikke altid med samme Kraft, men ofte maa du sige: Dette er til mig. Da gælder det at forstaa, at det er „i Dag“, og lyde den Røst i Hjerter, som siger: Skaf mig Hvile. Maatte I gaa til Gud og blive hos ham.

Aftenmødet

Indlededes af Pastor Hans Koch, som opfordrede til at give Gud Væren, men for at dette kan ske, maa der Anger og Vød til.

Albert Rundes Tæst var 1. Pet. 4, 7 ff. med Emnet: „For at Gud maa æres“. (B. 11). Guds Børn skal ikke særlig som samlet Enhed tænke paa at ære Gud; hver enkelt skal spørge: Svormed kan jeg ære Gud? (Ejes. 1, 20, Salm. 115, 1). Det gælder om at tjene Gud af al Magt, for at han maa faa Væren. Der er i vor Tid Fare for, at Mennesker vil søge at blive omvendte for at faa det godt; men dette er saa fjernt fra Evangeliets Budskab. Og naar vi har æret Gud her en liden Stund, skal vi i Himlen ære ham blandt de frelstes Sfare.

En yng Kvindes Kirke-Gave.

Efter Prædikenen forleden Søndag i Maarum Kirke kunde Pastor Møller iflg. „Frbg. N. Av.“ meddele Menigheden, at der som Gave var skænket Kirken en ny Alterduk, hvis smukke Forhjørte er den, at en ung Pige, Datter af Hnd. Peder Anderfen i Tingshuse, som i flere Aar har maattet holde Sengen paa Grund af Sygdom, men hvis Zanter tidt har været i Guds Hus, har sølt Trang til at yde en saadan Aarligheds-gabe. Gennem flere Aar har den unge, syge Kvinde arbejdet paa Aftenbudgen, og man forstaaer, at hun har været glad over nu endelig at naa sit Maal, ligesom Maarum Menighed er blevet glad over Gaven; men vi finder, at det Synd og de Tanker, der ligger bag Gaven, fortæner at kendes viden om.

Aftenlæsning paa Universitetsbibliothek.

København, Decbr. En Vængde Studenter søger de offentlige Bibliotheker, hvor alle søger er til Raadighed, og ikke mindst gælder det de fattige eller mindre velhavende Minerva-Sønner, som har vanskeligt ved at overkomme de store Udgifter til Bøger. I denne Vinter søge de og mange andre læselystne Mennesker Bibliothekene, tillige fordi der er varmt og hugeligt, medens Kaffeløven er kold og Brandefasken tom hjemme i Bærelset.

Det kongelige Bibliothek har indskrænket Nabningstiden. For Kirken var der aabnet til Kl. 7, nu lukkes der allerede Kl. 5, da de flere Lokaler krævede altfor megen Varme og Velysning. Universitetsbibliotheket, hvor Røsfelen og de mere brugelige Lokaler er mere befødte, holdes aabent til Kl. 8, men der har været Kræfter i Begjærelse for at faa Ruffetiden udlat til Kl. 10.

Det er nu lykkedes at faa Besjilingen til den udbudede Ruffetid i Orden, og fra 1. December er Universitetsbibliothekets Læsesal til stor Glæde for alle de Studenter, der

favner Lys og Varme, aaben til Kl. 10 Aften.

København nye Folketokken. 12/000 Portioner Middagsmad daglig. Begyndelsen af Maars 1917 begynde Virksomheden i Københavns Kommunens Folketokken i Heimdalsgade med tilhørende 7 Udleveringssteder. Der begyndtes med 6000 Portioner Middagsmad daglig. I Juni bevilgede Kommunalbestyrelsen 1/4 Mill. Kr. til et Folketokken paa Alm. Hospitals Grund, og Den 4. Dec. fik dette sin høstbelige Indvielse i Overværelse af Kommunalbestyrelsen, en Repræsentant for Indenrigsministeriet, Gaandværfere og Præsens Repræsentanter.

Køkkenet, hvorfra der næste Dag for første Gang udleveredes Middagsmad, er indrettet paa 6000 Portioner daglig — eller et større Antal, naar der kun leveres 1 Ret. Borgemeister Viggo Christensen oplyste, at dette Folketokken nu var i Stand til daglig at levere Middagsmad til 12,000 Personer.

I Forbindelse med det nye Køkken er indrettet en stor Spisefal, hvor der senere, naar Køkkenet er kommet godt i Gang, skal serveres Middagsmad til samme Pris som paa Udleveringsstederne — 40 Pre.

Guldbrølud fejredes i Kl. „Bib. Stiftstid.“ Mandag d. 10. Dec. — af Veteran, Odr. Jens Kroeg og Hustru, Wiborg Biettermarck, og den samme Familiefest kunde i Kl. „Røst. Døgl.“ samme Dag fejres af Lømrer Christen Andersen og Hustru i Øhm ved Sønderup. Andersen, der i Aar har virket som Lømrer i 54 Aar, gaar endnu trods sin høje Alder, med Liv og Lygt op i sit Arbejde.

Forbud mod Udførsel af Landbrugsprodukter. Indenrigsministeriet har udsjædt Forbud mod Udførsel af levende Hornkvæg, Saar og Geber. Endvidere forbydes Udførsel af Rød og Slagteaffald, af Geste, Hornkvæg, Saar, Geber og Svin og af Konserver, Pølser og andre tilberedte Fødevarer, fremstilte heraf. Endelig forbydes Udførsel af Væg, Smør, Fløde og Mælk samt Ost.

Udførsel vil dog fremdeles kunne ske i det Omfang, Justitsministeriet tillader. Det er nemlig ikke Hensigten at standse Udførselen af disse Varer, men man vil opnaa, at der aabnes Ministeriet Udgang til at være regulere ved Udførselen, saaledes at Landet i videst muligt Omfang kan drage den Nytte af Udførselen, som den til enhver Tid foreliggende Situation gør paakrævet.

Veekselmøder i Aarhus. I den forløbne Uge, skriver det den 28. Nov., har der været afholdt en Række Veekselmøder i Aarhus. Der har været ikke ringe Sørøst og i det hele god Tilslutning. De fleste Aftener var N. F. U. M.s Fælleskab til sidst Plads, enkelte Gange endog ogsaa aldeles overfyldt. Ordet, som er blevet forkyndt af Præster og Røgløst, har valet Høre i mange Hjerter, og Herren har i disse Dage lagt mange til Menigheden. skriver „Kr. Døgl.“

Dødsfald. Fysikeren, Prof. Dr. med. og jur. Christian Christianen er den 28. Nov. pludselig afgaaet ved Døden i sit Hjem, 74 Aar gl.

Af døde, der var Søn af den vejldige Folketingsmand M. P. Christianen i Larm, var født 1843, blev privat dimiteret 1861, bandt 1861 Universitetets Guldmedaille og 1872 Videnskabernes Selskabs Guldmedaille, blev 1876 Docent i Fysik ved den polytekniske Aareanstalt og Randbøjskolen og var fra 1886 til 1912 Professor i Fysik ved Universitetet.

Prof. Christianen var en meget grundig og meget anset Videnskabsmænd. Han var Medlem af en hel Række videnskabelige Selskaber, var Væredoktor fra Universiteterne i Glasgow og København, var Medlem af Undervisningsinspektoren og Medlem af Carlbergfondens Bestyrelse. Ved sin Afgang som Professor i 1912 fik han Vestmedaillen, en meget fælder videnskabelig Udmærkelse. Men med sin Lærdom var og blev Prof. Christianen en nsfoldig, troende Kristian. „Kr. Døgl.“